

ved Undervisningen paa Seminarierne og, jeg tror at kunne tilføie, heller ikke i den Opfattelse, som Skolelærerne have havt af Fagets Betydning som Uddannelsesmiddel i Almindelighed eller for den praktiske Skolegjerning i Særdeleshed — har kunnet høve sig ud over Bifagene's Klasse, saa ligger heri et Fingertegn om, at man har stillet Fordringerne ud over, hvad der har kunnet og hvad der fremdeles kan ventes at kunne naaes. Grunden hertil kan ganske vist søges i, at der paa saa Undtagelser nær har manglet vel uddannede og dygtige Lærere paa Seminarierne i dette Fag; men Hovedgrunden turde dog maaske søges deri at Eleverne ere i en for ung Alder og have altfor lidt praktisk Erfaring som Opdragere og Lærere til, at der som Regel kan blive Tale om en virkelig Tilegnelse af Faget. Dette bliver derved overmaade let betragtet som et Paahæng, der nu en Gang hører med til Skolelærer-værdigheden, uden at det hverken i den offentlige Mening eller af Skolelærerne selv vil blive erkjendt som et Fag af væsentlig Betydning for Uddannelsen. Det staar for mig saaledes, at hvis man ønsker at skaffe dette Fag den Anerkjendelse og den Betydning for Læreruddannelsen og Lærergjerningen, som det utvivlsomt fortjener at have, saa bør der arbeides paa at faae oprettet Kursus i Pædagogik for Lærere, der efter endt Examen have været nogle Aar ude i praktisk Skolegjerning. Saa saadanne vil der være helt andre Betingelser for, at de kunne udnytte Undervisningen, end for Mænd og Kvinder i den unge Alder, i hvilken de forberede sig til Examen.

Ved de Fordringer, der opstilles i „Tegning“ baade for Lærere og Lærere-inder, forekommer det mig, at man helt har glemt, at selv om der hist og her er Brug for Lærere med en fyldigere Uddannelse i dette Fag, saa er der en anden Vej, ad hvilken denne kan naaes, og det paa en langt sikrere Maade end ved Forberedelsen til den almindelige Skolelærerexamen, nemlig ved de længere og kortere Undervisningskursus, som bleve etablerede her i Byen for ca. 30 Aar siden ved Kultusministeriets Foranstaltning, og som senere have faaet bethdelige Udvidelser. Undervisningen i Tegning ved disse Kursus er henlagt til det tekniske Selstabs Skole, og meget saa Ansøgere, der have kunnet komme indenfor Rammen af kvalificerede Ansøgere, ere gaaede ubønhørte bort for dette Fags Bedkommende. Da tilmed de bevilgende Myndigheder hidtil have stillet sig særdeles velvillige overfor Forøgelse i Beløbet til disse Kursus i Almindelighed og til Tegning i Særdeleshed, forekommer det mig, at det er umotiveret, at der nu stilles saa vidtgaaende Fordringer i dette Fag ved den almindelige Skolelærerexamen, og det saa meget mere, som det er min Overbevisning, at selv om disse Fordringer til stort Belpær for Examinanderne søges gennemførte, saa vilde man dog ingenlunde ad denne Vej naae at erholde dultige Lærere i et Fag som dette, der fordrer saa megen naturlig Begavelse og saa megen Øvelse for dem, der skulle kunne undervise deri med Held.

Medens det af det Anførte tilstrækkelig vil fremgaa, at jeg bestemt maa fraraade Forslaget's Gjennemførelse saa vel i sin Helhed som i de fleste Punkter af den af Kommissionens Formand paa første Side i Forslaget anthede modificerede Form, saa maa jeg dog gjøre en Undtagelse for et enkelt Punkts Bedkommende, nemlig det, hvor Formanden i sidste Stykke, ligeledes paa Forslaget's første Side, subsidiaert foreslaar; at „et fremmed Sprog“ optages blandt Fordringerne til Skolelærer- og Skolelærerindeexamen.

Saa vel med Hensyn til det Uddannende i et nogenlunde fyldigt Kjendstab til i det Mindste eet fremmed Sprog som til de Fordringer, der nu stilles til almindelig Dannelse, anser jeg det for en stor Mangel, at der ikke fordrer et fremmed Sprog til denne Examen, og jeg tror heri at være i Overensstemmelse med Skole-